

Καὶ οἱ περὶ τὸ Γυμνάσιον τῆς Νεαπόλεως οἰκοῦντες παραπονῶνται διὰ τὰς μέχρις ὁρθροῦ διαρκούσας πολλάκις πατινάδας τῶν ἐρωτολήπτων, ἃς πολλάκις παρακολουθοῦσι καὶ ἄλλοι θόριβοι συγκρούσεων καὶ ὕβρεων. Οἱ κλητῆρες τοῦ διαμερίσματος τούτου ἃς ἀναλάβωσι νὰ διδάξωσι τοὺς ἐρωτευμένους ὅτι ὁ ἔρως εἶνε μὲν θεός, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἡσυχάζῃ ὅπως οἱ θνητοί.

Οἱ λησται οἱ ἀπαγαγόντες τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ πασσᾶν εἰς ἀπόστασιν ἐξ ὥρων ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης κατέφυγον εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ ζητοῦν λύτρα 30,000 λίρας διὰ νὰ τὸν παραδώσουν.

Γράφουτιν ἡμῖν ἐκ Φιλίππουπόλεως :

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ζαριφείων διδασκαλείων, ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα κ. Μ. Νικολάου λαμπρὸν παρέθηκε γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Πετροπόλεως» τοῖς κκ. καθηγηταῖς καὶ διδασκάλοις τῶν Ζαριφείων, τιμῶν οὕτως αὐτοὺς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας, ἃς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατέβαλον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, ἥτις τοσοῦτους ἐν ταῖς ἐξετάσεσι παρήγαγεν ἀγλαοὺς καρπούς. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ κυρίου ὑποπροξένου πρὸς τοὺς ἐνταῦθα ἐργάτας, τῆς ἐλληνικῆς παιδείας ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον εὐστοχος, καθ' ὅσον οὐδ' ἐλήφθησαν κἂν ὑπ' ὅσιν ὑπὸ τε τοῦ ἐνταῦθα ἀφικομένου ἀντιπροσώπου τοῦ Θρακικοῦ Συλλόγου, οὐδὲ ὑπὸ ἄλλων ἐχόντων καθῆκον νὰ μεριμνήσωσιν. Οὗτοι ἐφρόντισαν μόνον νὰ ἀπολύσωσιν αὐτοὺς τῆς ὑπηρεσίας! Διαρκοῦντος τοῦ γεύματος πολλὰ ἀντηλλάγησαν προπόσεις, ἐξ ὧν ἀναφέρω τὴν τὴν τοῦ κ. Νικολάου, ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ δούλῃ διδασκόντων, εἰς ἣν ἀπήντησεν ὁ τῶς διευθυντῆς τῶν Ζαριφείων κ. Σακελλαρίου, καὶ ὑπὲρ τῶν κκ. Βασιάδου καὶ Γεωργαντοπού-

λου, ἀνδρῶν ἐργαζομένων ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ κ. Α. Ἐνυάλης προέπειν ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς δημοσιογραφίας, τῆς τε ἐντὸς καὶ τῆς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Τὸ εὐθὺμον δεῖπνον ἐπεσφράγισε πρόποσις τοῦ ἰδίου ὑπὲρ τοῦ σεβαστοῦ γέροντος κ. Γ. Ζαρίφη, ἣν ἐπηκολούθησαν ἐπευφημίαι ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ ἀνδρός.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν τοῦ Ἰσλάμ. Ὅποια τῶν καιρῶν μεταβολή! Ἐπὶ ἡμῖν ἑκατονταετηρίδα τὸ Μαυροβούνιον ὑπῆρξε τὸ ἀνατολικώτερον ὁδόφραγμα τοῦ Σλαβισμού κατὰ τῆς Τουρκίας. Δὲν ὑπῆρξε πραγματικὴ ἢ τεχνητὴ ταραχὴ ἐν Ἀνατολῇ, ἐν ἣ δὲν ἐτόνισε τὸν πρῶτον ἀν' ὃχι καὶ τὸν ὑψηλότερον τόνον τῆς παραφωνίας ἢ μικρὰ αὕτη χώρα. Σήμερον φαίνεται ὅτι ὁ παῖς ἠνδρώθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς νεανικὰς παρεκτροπὰς ἀναλαμβάνων ἥθος σοβαρὸν μεταξὺ τῶν σοβαρῶν. Τῷ ὄντι ὑπὸ ἔποψιν ἐθνικὴν καὶ χωρογραφικὴν τὸ Μαυροβούνιον οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα πράγματα ἔχει πλέον νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Τουρκίας· ἀπέκτησεν ἔτι λιμένα μέλλοντα, ὡς ἐλπίζεται, νὰ εὐδοκιμήσῃ ὃχι ὀλίγον ἐν τῇ Μεσογείῳ· ἀπέκτησεν ἤδη σύνορα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια καὶ ἑκατοντάδες τινὲς Ἀλβανῶν, τοῦ γνησιωτέρου τῆς φυλῆς αἵματος, κατέστησαν ὑπήκοοι τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Εἶνε καιρὸς πράγματι ὁ μικρὸς ἀλέκτωρ νὰ παύσῃ τὸ φύλερι αὐτοῦ ἥθους.

Οὐδὲν ἄρα παράδοξον ἀν' ὁ ἡγεμὼν τῆς μικρᾶς ταύτης χώρας θέλει νὰ συνδεθῇ μετὰ σταθερῶν φιλίας δεσμῶν μετὰ τοῦ Σουλτάνου. Εἰς τί θὰ ὠφέλει αὐτὸν πολιτικὴ ὑποποσις καὶ ἐπιθετικὴ. Ἐν γε τῷ παρόντι πάντα τὰ ἐκ τῆς μήτρας τῆς

σας αὐτὴν πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ πατρός της καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου κατεδίβασε τὴν κεφαλὴν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κατέστη σύννους, ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ὁ γέρων καὶ ὁ νεανίας τῇ ἀπηύθυναν πολλάκις τὸν λόγον, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Δύο βλέμματα λίαν ἀνήσυχα περιέβαλον αὐτήν.

II'

ΗΜΕΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης.

— Φρονῶ, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ γέρων ὅτι τὸ πρόγευμα δὲν κατηύνασε τὴν πεινάν σου· ἀλλ' ἡ Γερτρούδη θὰ ἐνομιμάσῃ ἐνωρὶς τὸ γεῦμα καὶ θὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.

— Εὐκόλως θὰ ἀναμένω ἕως τότε.

— Δῶσε τὸν βραχίονά σου εἰς τὴν Ἰωάνναν, θὰ κάμωμεν περίπατον ἐντὸς τοῦ κήπου.

Ἐξῆλθον καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ ἰατρὸς Λέγενδρος κρίνων ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ, εἶχε μείνει ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν. Κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου, βλέπων ἐφ' ὅλου τοῦ κήπου, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὴν Ἰωάνναν.

Ὁ Ἰάκωβος ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν κληματοσκεπὴ θόλον ἐν τῷ βάθει τοῦ κήπου.

— Ἀγαπητὴ Ἰωάννα, τῇ εἶπεν, ἔσχον τὸ θάρρος, τὴν προτεραιάν της ἀναχωρήσεώς μου, νὰ σὰς εἶπω : Σὰς ἀγαπῶ!

— Μάλιστα, Ἰάκωβε, ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησε.

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὸν ρεμβασμὸν της.

Ἡ ἀνησυχία τῶν δύο ἀνθρώπων κῦξανε. Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν κατέστη ὠχρότατος καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ δμιλήσῃ. Ὁ ἀξιωματικὸς εὐρίσκετο ὡσαύτως εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν. Μετὰ μίαν στιγμὴν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατηθῇ ὁ γέρων ἐγκατέλειπεν αὐτοὺς ἀποτόμως καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον μειδιῶν τὸ πρόσωπόν του οὐδὲν εἶχεν ἔχνος ἀνησυχίας.

Πολλάκις περιῆλθον τὸν κήπον καλῆμενοι ἐπὶ ἐκάστου θρανίου. Ἡ Ἰωάννα τὰ πάντα ἀνεγνώριζε. Στάσα πρὸ μηλέας.

— Ἐκεῖ, εἶπε, ἐπὶ τοῦ δένδρου τούτου ὑπῆρχε φωλεά.

— Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος. Παρατηρήσατε, Ἰωάννα, νὰ την.

— Μάλιστα, εἶπε βραδέως, ὥσει ὠμίλει καθ' αὐτήν· οἱ σπῖνοι ἐπανῆλθον· ἡ φωλεὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους δὲν ἦτον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κλάδου τούτου οἱ σπῖνοι κατεσκεύασαν αὐτήν.

Τουρκίας προκύψαντα Κράτη τὴν αὐτὴν φιλειρηνικὴν περίπου τηροῦσι πολιτικὴν. Μήπως δὲν εἶδε καὶ δὲν συνωμίλησε τῷ Σουλτάνῳ καὶ αὐτὸς ὁ ἡμεγών τῆς Βουλγαρίας, τῆς χώρας τοῦτέστι ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πέτρα τοῦ τελευταίου καὶ προσφάτου εἰσέτι ἐν Ἀνατολῇ σκανδάλου;

Τὸ Μαυροβούνιον διανύει ἤδη τὸ στάδιον τῆς συντηρήσεως τῶν κτηθέντων· ἄλλως τε ὀφείλεται καὶ χάρις εἰς τὴν Ὁθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις ἐφάνη τοσοῦτον καλῶς διατεθειμένη, ὥστε ἀφώπλισε τοὺς Ἀλβανοὺς γείτονας τοῦ Μαυροβουνίου καὶ ἐμπόδισεν αὐτοὺς νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου καὶ ἥτις ἐν τῷ ζητήματι τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὁρίων ἐπεδείξατο τοιαύτην γενναιοδωρίαν.

Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη ἐξήγησις τῆς ἐπιδεικτικῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου πρὸς τὸν Σουλτάνον καὶ τοῦ ἐπιδεικτικωτέρου τῆς δεξιώσεως αὐτοῦ τρόπου. Ἀλλ' ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἀφελής, εἰ καὶ πραγματικὴ οὐσα, θὰ ἐτίμα ἐξόχως τὴν πολιτικὴν νοημοσύνην τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Ἀνευ τῶν συνδυασμῶν τῆς γενικῆς πολιτικῆς οὐδεὶς ἐπ' ἀληθεία θὰ ἐδυσχέρανε νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ἀπεφάτισε νὰ ἐγκαίνισῃ νέαν πολιτικὴν εἰρήνην καὶ ἐσωτερικῶν βελτιώσεων· ἀλλ' ἡ τοιαύτη πολιτικὴ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς νευρικῆς ἀταραξίας τῶν τέκνων τοῦ Μέλανος Ὁρους· οὐδεὶς σχεδὸν ἀμφιβάλλει ὅτι ἀπερχόμενος σήμερον ὁ Νικόλαος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκτελεῖ ξένην διαταγὴν καὶ ὅτι ἀπλῶς χαράττει μίαν γραμμὴν εὐρυτέρας διπλωματικῆς ἐκστρατείας, ἥς βεβαίως δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ στρατηγός.

Αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐν Εὐρώπῃ ἐξήγειρε τὸ ταξίδιον τοῦτο, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἡγεμόνος Νικολάου. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὥς γνωστὸν πολλὰ περιάδονται περὶ συνασπισμοῦ τῶν κρατιδίων τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας κατὰ τινος ἀνατέλλοντος ἐχθροῦ. Ὁ παλαιὸς ἐχθρὸς, ἡ Ρωσία, ἐδυσεν ἐν-

νοεῖται καὶ δὲν θὰ ἀνατέλλῃ πλέον εἰμὴ ὡς ἥλιος προστατευτικός. Τούτου δοθέντος, τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς εἶνε περιττὸν πλέον νὰ ὑποβλέπωνται ἀμοιβαίως καὶ περιττώτερον νὰ ὑποδαυλίζηται ἡ μεταξὺ αὐτῶν φυλετικὴ ἐχθροπάθεια. Ὁ καιρὸς τῆς ἀδελφότητος ἤγγικεν· Τούρκοι καὶ Μαυροβούνιοι, Βούλγαροι καὶ Ἕλληνες, Ρωμῶνοι καὶ εἰ δυνατόν Σέρβοι δύνανται νὰ σφίγξωσι τὴν ἀλλήλων τὰς χεῖρας καὶ νὰ δώσωσιν ἀμοιβαίως τὸ φίλημα τῆς διαλλαγῆς· ἔστωσαν δὲ βέβαιον ὅτι ὁ Τσάρος θὰ εὐφρανθῇ ἐκ τούτου. Καὶ ἀγνοοῦμεν μὲν πῶς οἱ ἄλλοι λαοὶ θὰ ἀποδεχθῶσι τὸ νέον εὐαγγέλιον, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ σπεύσωμεν ἀσπαζόμενοι αὐτὸ, ἐν ὧσ' οὐλάχιστον δὲν πεισθώμεν ὅτι ἡ φιλία τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς προώρισται νὰ μᾶς βλάβῃ ὀλιγώτερον ἢ ἡ λυσσώδης αὐτῶν ἐν τῷ παρελθόντι καταδίωξις κατὰ παντὸς ὅτι Ἕλληνικόν.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ

Ἡ ἀνθρωπότης προϊόντος τοῦ χρόνου ἀναπτύσσεται, αἱ θρησκείαι καταπίπτουσιν, αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις ἐξαλείφονται, τὰ φυλετικὰ μίσση καταπαύουσιν καὶ οἱ λαοὶ ἀδελφοποιούνται. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προόδους αἱ ἔκαμιν ὁ πολιτισμὸς, εἰσέτι ἀπέχονεν πολὺ τῆς τελειότητος ἐκείνης ἥτις εἶναι τὸ ὄνειρον μηδενιστοῦ. Ἀχρὶς οὗτο διαπλασθῶσιν αἱ κοινωνικαὶ ἠθικαὶ εἰς τοιαύτην τελειότητα, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου, αἱ μεμβράναι τῆς διακρίσεως χρησιμεύουσιν ὡς σακκούλαι εἰς τοὺς καπνοπώλας καὶ βασιλικαὶ ἀλουργίδες ὡς σκεπάσματα εἰς τὴν γυμνητεῦσαν μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, χρειάζονται αἰῶνες μαρτυρικῆς ἐργασίας. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπεταὶ ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσι ὑπὲρ ἠθικῆς τελειοποιήσεως τῶν κοινωνιῶν, πτοούμενοι ἐκ τοῦ μήκους τοῦ δρόμου, ὅνπερ ἔχει νὰ δια-

— Τὰ πάντα ἐπανερχονται ἐν τῇ μνήμῃ της, διελογίζετο ὁ γηραιὸς λοχαγός.

Ἀφήσασα τὸν βραχίονα τοῦ Ἰακώβου καὶ πορευομένη ἐμπρὸς ἐπληθαίναζε τὴν οἰκίαν. Αἶφνης ἔστη ἀποτόμως ἐν μέσῳ τῆς δεινροστοιχίας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου της παρετήρησε διὰ μακρῶν. Τέλος ἀνέλαβε τὸν βραχίονα τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς λέγουσα.

— Ἐλάτε, ἐλάτε καὶ οἱ δύο.

Καὶ ἐπανάγαγεν αὐτοὺς ὑπὸ τὸν κληματοσκεπὴ θόλον· ἀφήσασα ἐκ νέου τὸν βραχίονα τοῦ Ἰακώβου ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θρανίου, ἔπειτα ἔνευσε νὰ καθίσωσιν ὁ γέρον, δεξιᾷ, ὁ νεανίας ἀριστερᾷ. Ἐσπευσαν νὰ ὑπακούσουν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐπεκράτησε σιωπὴ. Ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο σκεπτομένη· τὸ πρόσωπόν της εἶχεν ἀναλάβει παράδοξον ἐκφρασιν σοβαρότητος, καὶ λάμψεις πρόσκαιροι, διαδεχόμενοι ταχέως ἀλλήλας, ἐφώτιζον τὸ βλέμμα της. Εὐθὺς παρατηρήσασα τὸν πατέρα αὐτῆς, εἶτα τὸν μνηστῆρά της:

— Ἡμῖν τρελλῇ, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπε.

Τὴν ἐρώτησιν εἶχε προῖδει ὁ ἰατρός· ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ὑπέστησαν ὀδυνηρὰν ἐκπληξιν.

— Κόρη μου, ἀγαπητὴ μου! ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— Ὡ! Ἰωάννα! εἶπεν ὁ Ἰακώβος Γρανδέν.

— Δὲν τολμάτε νὰ μοῦ ἀπαντήσητε, ὑπέλαβε μειδιῶσα καὶ μολαταῦτα πολλὰς ἔχω νὰ σᾶς ἀπευθύνω ἐρωτήσεις.

— Λοιπὸν μάλιστα, Ἰωάννα, εἶνε ἀληθές, εἶχες ἀπολέσει τὸ λογικόν.

— Πόσον καιρὸν ἤμην παράφρων;

— Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἐδίστασε ν' ἀπαντήτῃ.

— Πόσον καιρὸν; ἐπανέλαβε.

— Περὶ τὰ τρία ἔτη.

— Ἀ! εἶπεν αὕτη κινουσα τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανάλαβεν:

— Ἐρρίφθην εἰς τὸν ποταμόν· τίς με ἀνέσυρεν;

— Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀδίκως κατηγγείλαμεν, ὁ φίλος τοῦ μνηστῆρός σου, ὁ γενναῖος Λυκογιάννης.

Ἡ Ἰωάννα ἐρρίγησεν.

— Ἀκουσον, κόρη μου, ἀκουσον, μετὰ σπουδῆς ἐξηκούθητεν ὁ Ἰακώβος Βαγιάν· ἀνὴρ τις, ὅστις ἔμεινεν ἄγνωστος, εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωματίόν σου διὰ νὰ κλέψῃ.

— Διὰ νὰ κλέψῃ! ἐψιθύρισε.

Ἐπειτα παρατηροῦσα ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν γέροντα:

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπε. Τί λοιπὸν συνέβη εἰς τὸ δωματίόν μου;

— Μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κλέπτου, συνήφθη πάλιν.

— Τότε; ἠρώτησεν ἀσθμαίνουσα.

(ἀκολουθεῖ)